

VENIU I REPOSEU UNA MICA

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Les lectures d'avui tornen a parlar de pastors i ramats. La primera pregunta que ens hauríem de respondre és si som dels pastors que apleguen els ramats o dels pastors que dispersen les ovelles i les fan fugir. La segona pregunta és si som dels qui deixem lliures les ovelles, si les estimem cadascuna en la seva diferència, o si les volem controlar perquè totes facin el mateix quan nosaltres volem. Ens agrada controlar les situacions i ens sembla més fàcil solucionar els problemes si totes les persones actuessin igual. Hi ha persones que prediquen desànim i por, que no deixen lliures els altres.

Déu es plany del qui és motiu de dispersió, i ens estima tant, a cadascun personalment, que ens assegura que ell mateix ens vindrà a buscar a tots, per tots els països.

Déu ens diu que, quan ens aplegui, ningú no tornarà a fer-nos por. Llegint això, algú podria pensar falsament que Déu ens vol tancats a la pleta per controlar-nos, perquè tots fem el mateix. És la crítica que s'ha fet als cristians de sentir-nos segurs, com si tinguéssim una assegurança de vida gràcies a la fe. Però aquesta no és la manera de fer de Déu. El Déu real és el qui ens deixa lliures.

En la primera lectura Jeremies anuncia ja Jesús, el Crist, que promourà la justícia i el bé i que per això, el seu nom serà: El-Senyor-és-el-nostre-bé.

Per poca experiència que hàgim fet de Déu, podem dir tranquil·lament, com el salmista d'avui que, quan reconeixem que el Senyor és el nostre pastor, no ens manca res, i res vol dir res. Enmig de l'atabalament i del brogit, ell ens fa descansar, ens mena al repòs per continuar caminant amb més força. És igual que hàgim de travessar barrancs tenebrosos, perquè el Senyor, el pastor, es fa bastó en el nostre camí i ens fa avançar fermes amb l'ànima serena, sense tenir por de res, i res vol dir res. El que ens fa avançar no és la seva exigència sinó la seva bondat i el seu amor.

Per això sant Pau pot dir que Crist és la nostra pau i que ara ja formem part d'aquesta nova humanitat a la qual volem pertànyer.

A l'evangeli d'avui Jesús té cura de la seva colla d'apòstols i vol que descansin apartats de la gentada, perquè necessiten reposar una mica. I se'n van a l'altra banda del llac amb la barca. Però els seus plans es trenquen perquè «quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor». Tria tornar-se a posar de ple a la feina, a la predicació, abans que el descans merescut. Tria la gentada desconeguda abans que la xerrada tranquil·la amb la seva colla. I nosaltres, som conscients de les nostres eleccions i de les conseqüències que comporten?